סקוביוסטום הגיעו מאי איכא לסטים מזוייז סקוביוסטום הגיעו

או מוכתב למלכות הנהו קלא אית להו מכדי

בין למר ובין למר לא אכלה מאי בינייהו

איכא בינייהו קבל ימסר והלך: רבי מרפון

אומר נותנין לה הכל תרומה וכו': אמר אביי

מחלוקת בבת כהן לכהן אבל בבת ישראל

לכהן דברי הכל מחצה חולין ומחצה תרומה

ואמר אביי מחלוקת בארוםה אבל בנשואה

דברי הכל מחצה חולין ומחצה תרומה תניא

נמי הכי מרבי מרפון אומר נותנין לה הכל

תרומה ר"ע אומר מחצה חולין ומחצה

תרומה במה דברים אמורים בבת כהן לכהן

אבל בת ישראל לכהן דברי הכל מחצה

חולין ומחצה תרומה במה דברים אמורים

בארוםה אבל בנשואה דברי הכל מחצה

חולין ומחצה תרומה רבי יהודה בן בתירא

אומר נותנין לה שתי ידות של תרומה ואחת

של חולין רבי יהודה אומר נותן לה הכל

תרומה והיא מוכרת ולוקחת בדמים חולין

רבן שמעון בן גמליאל אומר כל מקום

שהוזכרה תרומה נותנין לה כפלים בחולין

מאי בינייהו איכא בינייהו מירחא: היבם אינו מאכיל בתרומה: מאי מעמא ייקנין

כספו אמר רחמנא והאי קנין דאחיו הוא:

עשתה ששה חדשים בפני הבעל: השתא

בפני הבעל אמרת לא בפני היבם מיבעיא

יזו ואין צריך לומר זו קתני: זו משנה סיזו ואין

ראשונה כו': מאי מעמא אמר עולא ואיתימא

רב שמואל בר יהודה משום סימפון

בשלמא לעולא קמייתא שמא ימוגו לה

כום בבית אביה ובתרייתא משום סימפון

נה.

מה א מיי' פי"ב מהל' אישות הלכה יג:

→ תוספות רי"ד

התם דוכתא מייחד לה. פי׳ מאחר שהוא זן אותה תמיד מוציאה מבית אריה ומייחד לה מקום שלא תפסיד מזונותיו. פי׳ כי היכי דלא ליכול אינש בהדה: ר"ט אומר בכת כהן לכהן אבל בת ישראל לכהן דברי הכל מחצה חולין ומחצה תרומה פי׳ בת כהן אם תטמא יחליף לה לה ולא תצטרך למוכרה לכהנים בזול ולקנות חולין ביוקר אבל בת ישראל לכהן אין מי שיחליף לה ותצטרך למכור להם בזול הלכך נותנים לה מחצה חולין: ואמר אביי מחלוקת בארוסה פי׳ ובת כהן. אבל בנשואה ד"ה מחצה חולין ומחצה . תרומה : היבם אינו מאכיל אמר רחמנא והאי קנין אכו יוזכנא יווא קנין דאחיו הוא פי׳ והלכך אין לו כח להאכילה בגינו אך אם אכלה בחיי הבעל . אוכלת דיבם במקום בעל או כלם וכו׳ השתא כלם או כלם זכן התבעל חוץ מיום בפני הבעל חוץ מיום א' אמרת לא אכלה כלן בפני היבם דע"י אין לה לאכול דלא קנינו הוא קתני: זו משנה ראשונה ורו׳. חויא רחומפחא ולא זו רבנן שאמרו הגיע זמן ולא נשאו שהיא וכן דגא נשאו שודא אוכלת בתרומה הוא משנה ראשונה אבל ב״ד של אחריהם אמרו אין האשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה וכן היבמה עד שתבעל ואע"ג דאכלה בחיי בעלה מ"ט אמר עולא ואיתימא ר"ש ב"י משום

קוביוםמום. פירש בקונטרס גונב נפשות ולה משמע הכי בפרק קמא דבכורות (דף ה. ושם) ש' דקא אמר ליה

קיסר לרבן גמליאל משה רבכם גנב היה או קוביוסטום היה או שאינו בקי בחשבונות היה והתם אממון קאי דאשאילה ראשונה

דבכללו של לוים אתה מוצא כו׳ כבר השיבו ועוד דהגיעו מפרש בהונטרם דרובם הכי איתנהו ואין נראה שיהיו רוב העבדים גונבי נפשות ונרחה כפירוש רבינו חננאל דמפרש קוביוסטוס משחק בקוביא והא דאמרי׳ (חולין דף נא:) ויאמר שלחני כי עלה השחר אמר ליה יעקב וכי גנב אחה או קוביוסטום אתה שאתה מתיירא מן השחר לפירוש הקונטרם אתי שפיר ולפירוש רבינו חננאל נמי י"ל שדרך משחקין בקוביה שנושין בהן ודרכן להטמין מבני אדם: הבהר קדא אית דהו. פירש בקונטרס וסבר וקביל וקשה לר"ת דברים המוכר פירות (ב"ב דף לב: ושם) אמר בהדיא ליסטים מזויין או מוכתב למלכות אומר לו הרי שלך לפניך ועוד אמרינן בפרק האומנין (ב"מ דף פ. ושם) שפחה זו שוטה היא נכפית היא כו׳ הרי זה מקח טעות אם כן בהנך מומי ניחוש לסימפון ומפר"ת קלא אית להו ולא שכיחי ולא חיישינן בהו לסימפון כיון דלא שכיחי והנהו נמי דפרק האומנין לא שכיחי והא דאמרינן בפרק המגרש (גיטין דף פו. ושם) דאתקין רב יהודה בשטרא דעבדי עבדא דגן מולדק לעבדות ופטיר ועטיר מן ערורי מלכא ומלכתא לא משום שהיה לריך להתנות כדפי' דבסתמא נמי הוי מקח טעות אלא משום שופרא דשטרא ורבינו אליהו היה מקיים פירוש הקונטרם דהיכא דקיבל המוכר מעות אמרי׳ מדלא בדק הלוקח קודם נתינת מעות הני מומין דאית להו קלא א"כ סבר וקיבל והא דאומר לו הרי שלך לפניך מיירי קודם שנתן הלוקח מעות וקלת משמע כן בפרק המוכר פירות

(ב"ב דף נב:) דפריך י [שם הגיעו לאו משום דרובא הכי איתנהו וש"מ דאזלינן בתר רובא ומאי פריך דלמא] המוליא מחבירו עליו הראיה אלמא מיירי שהלוקח מוחזק: יואפילו בודן בפני הבעד חוץ מיום אחד אינה אוכלת. פירש נקונטרס דהוא הדין אפילו כולם בפני הבעל לא אכלה משמת דקנין כספו פקע ליה אלא דאי כולן בפני הבעל הוה אכלה מיהא בחייו ולר"ת נראה דהך דרשא דדריש

בגמרא קנין כספו אמר רחמנא והאי קנין דאחיו הוא אסמכתא בעלמא הוא דמדאורייתא מיכל אכלה ולפי משנה ראשונה היכא דאכלה בחיי הבעל אוכלת נמי בזיקת היבם מדקתני ואפי׳ כולם בפני הבעל חוץ מיום אחד משמע הא כולן בפני הבעל אוכלת ועוד דתנן בפרקין בסדר משנת ירושלמית הגיע זמן ולא נשאו או שמתו בעליהן אוכלות

קוביוסטוס. גונב נפשות: הגיעו. ללוקח ואין המקח בטל. וברייתא היא בב"ב בהמוכר פירות המוכר עבד לחבירו ונמצא גנב או קוביוסטוס הגיעו שסתמן גנבים הן: לסטים מוויין. אין דרכו בכך: מוכחב למלכות. חטא למלכות עד שלוה לגזור עליו שיהרגנו כל

מולאו: קלא אים להו. וסבר וקביל: קבל מסר והלך. קיבל עליו בעל את המומין לסימפון ליכא למיחש לשמא תשקה לאחיה ולאחותה איכא למיחש: מסר. האב לשלוחי הבעל או שהלכו שלוחי האב עם שלוחי הבעל ליכא למיחש שמא תשקה לאחיה ולאחותה דהא ליתנהו גבה יו ואיכא למיחש לסימפון: בת כהן בקיחה היא בשמירת תרומה ולמוכרה בימי טומאתה. בת ישראל אינה בקיאה בכך: בחרוסה. ובת כהן דהוחיל והיא בבית אביה טרח אביה למכור תרומה בחוליו לימי טומאה לפי שהוא רגיל בכך: אבל בנשואה. שנותן לה בעלה מזונות בביתה כגון משרה אשתו על ידי שליש דתנן במתניתין (לקמן דף סד:): מחלה חולין. לפי שכל כבודה בת מלך פנימהי ואביה ואחיה אינן אצלה שיתעסקו בצרכיה: רבי יהודה אומר נוסנין לה הכל מרומה כו'. בין רבי יהודה לרבי טרפון איכא דאילו ר׳ טרפון סבר נותנין לה תרומה כדי מזונותיה ואע"פ שאם לריכה לחולין ובאה למכור תרומה אין דמי תרומה מגיעין ליקח בהן חולין שהרי יקרים הם מן התרומה שהכל קופנים עליהן ולרצי יהודה נותנין לה תרומה כשיעור שאם באת ליקח מחצה חולין לא תפחות מן דמי מחלית חולין אבל טורח מכירה מוטל עליה למכור לתתה תחת חולין: נותנין לה תרומה לפלים בחולין. קסבר לא מטרחינן לה למוכרה בשוייה אלא נותן לה תרומה הרבה כדי שתתננה בזול ותמלא לוקחין הרבה: איכא בינייהו טירחת. בין רבי יהודה לרבן שמעון: והאי קנין אחיו הוא. וכי

מיית ליה פקע ליה קנינו אבל כנסה הרי היא אשתו לכל דבר והכתוב קראה אשתו דכתיב (דברים כה) ולקחה לו לאשהף) דקנייה בביאה וכי היכי דקידושי ביאה מאכילין בארוסה דאיתקוש הוויות להדדי כך מאכילין ביבמה: השתא בפני הבעל. חוך מיום אחד אמרת לא אכלה כולם בפני היבם דעל ידו אין לה לאכול דלאו קנינו היא מיבעיא ליה למימר דלא אכלה: קמייסא. משנה ראשונה שחוסרת משעת אירוסין שהתורה התירתה והם גזרו עד שיגיע זמן לא גזור מפני סימפון אלא שמא תשקה הלכך משנחחייב לזונה דמייחד לה דוכתא וליכא למיחש לשמא תשקה שריוה: ובתרייתא. משנה אחרונה שחזרו וגזרו עד שתכנס לחופה חשו לסימפון: 636

משלו ואוכלות בתרומה משמע כשמתו בעליהן שהיבם מאכילן בלא ביאה דומיא דהגעת זמן דמיירי בלא 'נשאו דאי אחר ביאה פשיטא דאשתו גמורה היא ועוד מביא ראיה מדתניא בחוספתא זו משנה ראשונה רבוחינו אמרו אין האשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה ולא היבמה עד שתיבעל והיינו טעמא דמשנה ראשונה דכשלא אכלה בחיי הבעל אינה אוכלת דהא איכא למיחש לסימפון ולשמא חשקה דהא כיון דלא הגיע זמן בחיי הבעל לא בדק לה דאינו חייב במזונוחיה אלא א"כ עמד בדין וברח כדאמרינן בהחולץ (יבמוח דף מא:) ולא מייחד לה דוכתא וטעמא משום שאין דרך לאחר אלא מיד הוא רגיל או לחלוץ או לייבם לכך לא תקנו לה מזונות מיבם כמו שתקנו מזונות בהגעת זמן דבעל אבל כשאכלה בחיי הבעל תו ליכא למיחש לסימפון ולשמא תשקה נמי ליכא למיחש דכיון דהגיע זמן מייחד לה דוכתא בבית אביה מסתמא אוכלת שם בכל שעה ואינה זזה ממקומה וא"ת ומאחר דמדאורייתא אכלה כשנפלה מן הנשואין למה אסורה למשנה אחרונה עד שתיבעל הא ליכא למיחש לסימפון שכבר נבדקה בדיקת פנים ויש לומר דמאחר שאסרו ארוסה שהגיע זמנה אסרו נמי ביבמה משום דמיחלפא בה ששתיהן זמן כניסתן לאלתר אבל ק"ק אי חשיבא יבמה קנין כספו דיבם הא דקאמר ביבמות בפרק אלמנה (דף סו: ושם) גבי הא דתנן היבם פוסל ואינו מאכיל אי בת כהן לישראל היא פסיל לה ושבה אל בית אביה כו׳ ה״ל למימר דהא קנייה כדקאמר התם גבי אירוסין ויש לומר דושבה אל בית אביה אתא למיפסל בת כהן לישראל למידק הא מעיקרא לא אכלה כדאמר התם (דף סת.) א"כ לא אייתר לשומרת יבם אלא הכי קאמר ושבה כתיב כלומר דווקא אותה ששבה אל בית אביה אבל ואת שוקוקה ליבם אינה שבה שהרי חשובה כאילו קנויה לו: השתא בפני הבעל אמרת לא בפני היכם מיבעיא. ה"ג [לא] זו אף זו קחני לא מיבעיא ששה חדשים נפני הנעל וששה נפני היבם דלא אכלה אלא אפילו כולם בפני הבעל חוץ מיום אחד לא אכלה וכן מוכיח בירושלמי דמפרש כולה מתניתין [בלא] זו אף זו:

ל) ב"ב לב: קדושין יא.,ב"ס דחיישיע הכא לסימפון במסר הייט כרב דאמר לעיל מסירתה לכל חוץ מתרומה. גי' ת"י], ג' [תוספתא רפ"ה], .F: fD ןיכמות ל) [עירובין עו. וש"ג], (1) [ועי' בתוס' דלעיל מח: שילהי ד״ה רב אסי], ז) [מהלים מה], **ח**) [יבמות לו.], ט) נעי׳ בכורות ה. איתא בנוסחא אחרת וע׳ טיננו בטטנו לווננו יום רש"י בחולין כו: ד"ה ועוד שאלון, י) גי' רש"ל, כ) שייך לעיל דף נו ע"ח על המשנה,

תורה אור השלם 1. וְכֹהֵן כִּי יִקְנֶה נֶפֶשׁ ז. יְבנוּן בִּ יְּנְּהֶּוֹ דֶּבֶּּ קִנְיֵן כַּסְפּוֹ הוּא יֹאכֵל בּוֹ וִילִיד בֵּיתוֹ הֵם יֹאכָלוּ ויקרא כב יא

מוסף רש"י

הגיעו. הרי הוא שלו, דסתם עבד גנב הוא קדושין יא.). מאי איכא לסטים מזוין. הורג נפעות וסופו ליהרג (:רווזר״ח ר״ר צר:) (ושב"ם ב"ב צב:) יסק לא שכיח ולא קבלו עליו, או מוכתב למלכות. שנתחייב מיתה למלך